

nemlig §§ 16, 17 og 18, udtrykkeligt er sagt, at Børgen for den Fraværende har en saadan Ret. Men maa det erkjendes, at selve Lovforslaget har den Grundsaetning om Tilfynsvaergens Ret, er det egentlig ikke noget særdeles stort Skridt videre, man gaar, naar man ogsaa giver Tilfynsvaergens Ret til i Overensstemmelse med § 74 at faae Boet udleveret til privat Skifte. Paa den anden Side maa jeg erkjende, at der ogsaa kan gøres Indvendinger mod de Forslag, der ere stillede af hele Udvalget. I sig selv er det nemlig ikke ganske principmæssigt at lade Skifteretten udtale et Skjøn om, hvorvidt en Mand er i Live eller ikke, og det er jo egentlig dette, Skjønnet gaar ud paa. Heller ikke kan det derved undgaas, at der kan blive en temmelig forskjellig Praxis i de forskjellige Retskræbde, efter som nemlig en Skifteforvalter er mere eller mindre samvittighedsfuld og formel, og det er dog ogsaa en Ulempe. Man kan ogsaa sige, at disse Forslag muligvis kræve vel meget af de myndige hjemmærende Arvinger, naar det opstilles som Pligt for disse at udsætte Boets Deling indtil Proklamaets Udløb. Det er et Spørgsmaal, om det ikke er nok at kræve, at den Dod, der vil falde paa den Fraværende, afsættes eller foreløbig deponeres et Sted, saa at man ikke hindrer de andre Arvinger fra at tage deres Portioner og nyde Godt af dem. Derfor maa jeg nu erkjende, dels at det kan være tvivlsomt, om det er nødvendigt at vedtage begge disse Rækker af Forslag, og om der ikke kan være Tale om her at træffe et Valg, og dels, at skal der træffes et Valg, kan der ansøges i det Mindste ligesaa Meget for at gaa med Flertallet som for at gaa med hele Udvalget; jeg skal i saa Henseende erklære mig tilbøielig til at rette mig efter den Udtalelse, som herom maatte fremkomme fra den ærede Minister. — Jeg kommer dernæst til Forslaget under Nr. 6, som er stillet af hele Udvalget, og som handler om Betingelserne for at faae et Bo udleveret. Det er ikke ganske afgjort efter den gjældende Ret, om Arvingerne, naar Proklama er udfædt i et Bo, kunne fordrø Boet udleveret uden Kreditorernes Samtykke, altsaa om de ikke ere pligtige til at vente, indtil Proklama er udløbet. Det maa imidlertid erkjendes at være i høt Grad billigt, at Kreditorerne ikke skulle finde sig i, at Boet til Skade for dem udleveres til Arvingerne, naar Proklama er udfædt, og derfor har der hos Udvalget ingen Tvivl været om, at den Regel herom, der er opstillet i § 9 i Lovforslaget, er rigtig, men Udvalget har troet, at der kan være Anledning til at gaa et Skridt videre, saaledes at man ligeledes opstiller som Regel, at Boet ikke maa udleveres til Arvingerne, selv om Proklama ikke er udfædt, uden med Samtykke af de Kreditorer, som allerede have naaet at melde sig, inden Udleveringen finder Sted. Udvalget mener altsaa, at dette kan siges at være i Konsekvens med

den før nævnte, i § 9 opstillede Regel, og naar da denne nye Regel ogsaa opstilles i § 9, maa tilsvarende Regler opstilles med Hensyn til §§ 52 og 74, hvilket ogsaa er slet ved Vædringsforslagene under Nr. 45 og 56. — Jeg henleder Opmaerksomheden paa Udvalgets Forslag Nr. 10 for at betone, at man herved har søgt at opnaa, at Registreringsforretninger ikke uden tilstrækkelig Grund skulle til Ulempe og Misnøje for Arvingerne og Slægtningene i det Hele foretages allerede før Begravelsen. Smidertid er det klart, at, naar Skifteretten finder, at der er Grund til ikke at vente saalænge, maa den kunne lade Registreringen ske allerede før Begravelsen. Fremdeles henleder jeg Opmaerksomheden paa et Forslag under Nr. 16, hvorved det vil opnaas, at Registreringer paa Landet, som allerede nu i mange Tilfælde foretages paa en simpel og ret praktisk Maade, nemlig af Sognefogden med to tilkaldte Mænd, for Fremtiden ville kunne udføres i et større Antal Tilfælde paa den samme simple og praktiske Maade. — Jeg skal derefter omtale Forslaget under Nr. 25. I Landskillinget har man indsat de Ord: „til rette Forsalbstid“ i § 19, saa at Kreditorernes Raadighed over Boet ikke vil bortfalde, fordi det viser sig, at Boet er solvent, men kun naar det tillige foreligger, at det er i Stand til at opfylde Forpligtelserne til rette Forsalbstid. Udvalgets Flertal har imidlertid anset det for tvivlsomt, om det er rigtigt at sætte disse Ord ind i § 19. Det forekommer os tilstrækkeligt, naar Boet aldeles afgjort er solvent; da bør Arvingerne have Raadighed derover. Selv i de største og mest solvente Boer kan det indtræffe, at man ikke har Kontanter nok for Diebliffet og ikke uden Opoffrelse og Ulempe vil kunne skaffe dem tilstede frag til at fyldestgjøre Kreditorerne netop til rette Forsalbstid; men det synes os, at selv om der af denne Grund maa ske en vis Udsættelse med Betalingen, bør Kreditorernes Ret fra det Tidspunkt, Solventen er givet, træde tilbage for Arvingernes. — Jeg kommer nu til Forslagene under Nr. 33, 34 og 35, som handle om Inkassators og Kurators Stilling. Det er et meget vanskeligt Omraade, man her bevæger sig paa; thi der er jo saa mange Hensyn at tage. Der er for det første Hensynet til de af Rigsdagen givne Kontorholdslove, som, efter hvad der er Gud og Gvermand betjendt, aldeles aabenbart forudsætte, at der skal være en Aldgang for Retsbetjentenes Fuldmægtige til noget Bierhverv ved Siden af deres Arbejde paa Kontoret, og navnlig til at være Inkassator ved Løspreaktioner. Dette Hensyn er af Betydning og kan ikke tilfidesættes. Men dernæst er der Hensynet til Konkursloven, som er vedtagen for 2 Aar siden. Det synes nemlig, at, naar man ved denne Lov har paa dette Omraade efter temmelig lange og tilbøielig noget skarpe Forhandlinger vedtaget en eller anden Ordning, er det betænkeligt atter i denne Lov at fravige den, hvorved det dog